

SHERRYL WOODS

Pasiekti namus

Puikiosios Magnolijos

Nieko nėra geriau kaip akimirka ramybės..

svajonių knygos

Knygute.lt

**Sherryl
Woods**

**PASIEKTI
NAMUS**

Keturių knygų serija
„Puikiosios Magnolijos“
Pirma knyga.

SHERRYL WOODS (Šeril Vuds) „Puikiųjų Magnolijų“ knygų ciklą sudaro keturios istorijos apie geriausias drauges: SPA klubo įkūrėją ir valdytoją Medę, restorano savininę Daną Sju, ambicingą advokatę Heleną ir SPA klubo grožio specialistę Žanetą. Bičiulės gyvena Sereničio mieste. Jo pavadinimas reiškia ramybę, bet moterų gyvenimai kupini įtampos ir nenuspėjamų įvykių.

PUIKIOSIOS MAGNOLIJOS

- „**Pasiekti namus**“ – istorija apie Medę
- „Gabalėlis dangaus“ – istorija apie Daną Sju
- „Tarsi tikra šeima“ – istorija apie Heleną
- „Sveiki atvykę į Serentį!“ – istorija apie Žanetą

Versta iš Sherryl Woods, *Stealing Home*,
Mira Books, Harlequin Books
© Sherryl Woods, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Daiva Šulmanienė, vertimas iš anglų kalbos,
2008

© Eglė Jurkūnaitė, knygos viršelio dizainas, 2008

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2008

ISBN 978-609-03-0613-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Medė įsmeigė žvilgsnį į raudonmedžio stalą. Matė didžiulį atstumą, skiriantį nuo žmogaus, kuris dvidešimt metų buvo jos vyras. Pusę gyvenimo. Ji ir Viljamas Henris Taunsendas įsimylėjo vienas kitą dar mokydamiesi gimnazijoje Serenityje, Pietų Karolinos valstijoje. Susituokė baigę priešpaskutinį koledžo kursą ne dėl to, kad Medė būtų pastojusi, kaip atsitiko daugybei jos draugių, bet todėl, kad nedelsdami nė sekundės juodu troško pradėti bendrą gyvenimą.

Po koledžo Bilas įtemptai mokėsi aukštojoje medicinos mokykloje, o Medė susirado darbą. Verslo bakalaurės žinių ten visai nereikėjo, ji tik registruodavo gaunamus ir siunčiamus dokumentus. Atlyginimas buvo nedidelis, bet galą su galu jie sudurdavo. O paskui atsitiko džiaugsmingas įvykis: gimė Taileris – dabar sportiškas, bendrauti mėgstantis šešiolikmetis, vėliau pasaulį išvydo pokštininkas Kailas, dabar keturiolikos, ir netikėta Dievo dovanėlė Keitė, kuriai ką tik sukako šešeri. Jie gyveno istoriniame Taunsendų šeimos name seniausiam Sereničio rajone, netoli nuo giminių ir

draugų. Jūdviejų aistra gal kiek ir priblėso, bet apskritai šeima jautėsi laiminga.

Bent jau Medė taip manė. Vieną vakarą pavalgęs Bilas pažvelgė į ją tolimu, svetimu žvilgsniu ir ramiai paaiškino išeinąs gyventi... su dvidešimt ketverių metų slaugytoja, kuri jau nėščia. Jis tikrai nesitikėjęs, jog meilė Medei išblės, juo labiau – kad įsimylės kitą.

Sužinojusi naujieną Medė nenusiminė, jos neįstigo šokas. Ne, nusijuokė nė neabejodama, kad protingas, atidus jos sutuoktinis negalėtų pasielgti taip apgailėtinais. Bet matydama, kad šaltas jo veidas nė kiek nepasikeitė, suprato – Bilas kalba rimtų rimčiausiai. Kaip tik tada, kai jų gyvenimas ėmė tekėti ramia vaga, visa širdimi mylimas vyras iškeitė ją į kitą, jaunesnę. Dar labiau ji apstulbo, tiesiog negalėjo patikėti savo ausimis, kai sėdėdama šalia Bilo išgirdo, kaip šis aiškina vaikams, ką daręs ir kodėl. Tiesa, nepasakė, kad netrukus jie turės dar vieną broliuką arba sesutę. Medė suglumusi stebėjo, kaip jis išsikrausto.

Vyru išėjus Medei teko vienai kęsti Tailerio pykčio proveržius, anksčiau nepažintą Kailo tylą ir širdį draskančią Keitės raudą. Ji pati jautė sielos tuštumą, atrodė, tarsi būtų suakmenėjusi. Vis dėlto teko švelninti padėtį, kai vai-

kai sužinojo apie būsimą kūdikį. Reikėjo slėpti nuoskaudą, pyktį – ir vien tam, kad jie jaustų motinos globą ir namų ramybę. Kartais Medei kildavo noras keikti daktarą Filą, kad šis ramiai, argumentuotai pataria tėvams pirmiausia paisyti atžalų poreikių. O kada kas nors atsižvelgs į jos poreikius? – galvojo Medė.

Diena, kai liko viena kaip pirštas – vieniša motina be jokios paspirties, atėjo greičiau, nei ji tikėjosi. Tereikėjo smulkiai išdėstyti skyrybų sąlygas dokumente – juodu ant balto parašyti, kad dvidešimt metų trukusi santuoka iširo. Niekas tuose popieriuose nė neužsiminė apie sužlugdytas svajones. Niekam nerūpėjo paliktųjų širdies skausmas. Sudarant dokumentą apsiribota keliais klausimais – kas kur gyvens, kam priklausys kuris automobilis, kokia suma bus skiriama vaikams išlaikyti ir kiek turi gauti paliktoji žmona, kol finansiškai atsistos ant kojų arba dar kartą ištekės.

Medė klausėsi, kaip aistringai jos advokatė kovoja, kad būtų panaikinta pastaroji sąlyga. Helena Dekatur, kuri Medę ir Bilą pažinojo kone nuo lopšio, buvo aukščiausios kategorijos skyrybų advokatė, žinoma visoje valstijoje. Be to, viena geriausių Medės bičiulių. Kai ši pasijuto per daug pavargusi ir nusiminusi, kad ga-

lėtų kovoti už save, tuoj pasirodė Helena, pasirengusi viską padaryti už draugę. Ji buvo plėšri blondinė dalykiniu kostiumėliu. Medė dar niekada niekam nesijautė tokia dėkinga.

- Ši moteris jums padėjo baigti aukštąją medicinos mokyklą, - drėbė Bilui Helena, matyt, pasikliaudama savo patirtimi. - Atsisakė karjeros, kuri galėjo visai gerai susiklostyti - ir vien tam, kad prižiūrėtų namus, padėtų jums įsikurti nuosavame kabinete ir įgauti didesnės vertės Pietų Karolinos medikų draugijoje. Profesi-ne reputacija jūs garsėjate ne vien Serenityje - ir tai didžiausias jūsų žmonos nuopelnas, nes ji nėrėsi iš kailio, kad taip būtų. O dabar norite, kad ieškotųsi vietos darbo rinkoje? Ar tikrai manote, kad po penkerių ar net dešimt metų ji galės užtikrinti jūdviejų vaikams tokį gyvenimą, prie kokio jie yra pripratę? - Advokatė įbedė į Bilą tokį žvilgsnį, kuris būtų pribaikęs kiekvieną. Bet vyro laikysena rodė, kad jis nė kiek nesidomi Mede ir jos ateitimi.

Štai tada Medė ir suprato, kad viskas baigta. Visa kita - nerūpestingai pranešta žinia, kad jis buvo jai neištikimas, išsikraustymas iš namų - jos neįtikino, jog santuoka tikrai žlugo. Iki tos akimirkos, kol pamatė abejingas rudas vyro akis, - anksčiau jos buvo tokios šiltos, - širdies

gilumoje vis dar tikėjo, kad jis atsipeikės ir pasakys, jog padarė baisią klaidą. Iki tos akimirkos ji plaukė pasroviui negalėdama patikėti, kad tai vyksta iš tikrųjų, jautėsi įskaudinta, bet tik tiek. Dabar Medę supurtė pyktis – stipresnis, negu kada nors teko patirti. Ji pašoko nuo kėdės.

– Palaukite, – tarė virpančiu iš įniršio balsu. – Išklauskite manęs.

Helena pažvelgė į ją nustebusi, o Bilas atrodė toks apstulbęs, kad Medė pajuto dar didesnę ryžtą kalbėti. Jis nesitikėjo, kad ji kovos. Dabar Medė suprato: dvidešimt metų stengėsi, kad vyrui būtų gera, pirmenybę visada teikdavo jam, o šis padarė išvadą, kad ji iš viso neturi nugarkaulio. Todėl ir nusprendė, kad gali ramiausiai mesti šeimą, mesti ją ir nė neatsigręžęs pasitraukti. Tikriausiai jis džiūgavo nuo tos minutės, kai ji pasiūlė patiems dėl visko susitarti, užuot leidus kokiam teisėjui nustatyti skyrybų sąlygas.

– Dvidešimt mūsų gyvenimo metų tu sudėjai štai čia, – tarė ji, mojuodama skyrybų dokumentu. – Kodėl?

Aišku, atsakymą Medė žinojo. Kaip ir daugeliui vidutinio amžiaus vyrų, Bilui galvą apsuoko perpus jaunesnė moteris.

- Kas bus, kai Noryn tau nusibos? - paklausė.

- Ir ją iškeisi į kitą?

- Mede, - griežtai tarė jis ir ėmė taisyti marškinių su siuvinėta monograma rankoves, žaisti aštuoniolikos karatų aukso sąsagomis, kurias ji buvo jam padovanojusi prieš pusmetį, vestuvių dvidešimtmečio proga. - Tu nieko nežinai apie mudviejų su Noryn santykius.

Vis dėlto Medė pajėgė išspausti šypseną.

- Tikrai žinau. Pusamžis vyriškis panoro vėl pasijusti jaunas. Atrodai apgailėtinais. - Atskleidusi savo jausmus Medė pasijuto ramesnė ir atsisuko į Heleną. - Nebegaliu čia sėdėti. Reikalauk tiek, kiek tau atrodo teisinga. Jis skuba.

Pasitempusi, aukštai iškėlus galvą Medė išėjo iš advokatės kontoros - į gyvenimą. Po valandos nusimetė megztą išėiginį kostiumėlį, nusiavė aukštakulnius batelius ir apsilėkusi sportinius marškinėlius bei šortus įsispyrė į nudrengtus sportbačius. Nors ankstyvą rytą spigino saulė, ji pėsčia nuėjo visą mylią iki nenėčiamos, prakaitu dvokiančios sporto salės. Šiame pastate, esančiame šalutinėje gatvėje netoli Didžiosios, kadaise buvo nebrangių prekių parduotuvė. Nuo tada, kai praėjusio amžiaus aštuntajame dešimtmetyje ši namą nusi-

pirko Deksteris, geltonas linoleumas taip ir liko iš anų laikų, o neaiškios spalvos sienos nė karto nebuvo perdažytos.

Nuėjusi iki miesto centro Medė nė kiek nenusiramino, todėl prisivertė užlipti ant bėgimo takelio, pasirinko sunkiausią režimą, nors tokio iki tol nedrįsdavo nusistatyti, ir pradėjo bėgti. Lėkė, kol paskaudo kojas, o veidu iki pat smakro ėmė bėgti prakaitas. Galiausiai jis susimaišė su ašaromis, kurios, kad ir kaip būtų apmaudu, srūte sruvo ir pradėjo graužti akis, o meistro sutvarkyti plaukai sušlapo. Staiga prieš save Medė išvydo ranką idealiai sutvarkytais nagais, kuri sulėtino įrenginį, o paskui visai išjungė.

- Taip ir manėme, kad tu čia, - pasakė Helena. Ji tebevilkiėjo tuo pačiu išeiginiu kostiumėliu, avėjo smailiakulniais „Jimmy Choo“ batais. Tikriausiai ši moteris - vienintelė Sereničio gyventoja, įsigijusi tokį brangų apavą. Šalia jos stovinti Dana Sju Salivan buvo apsivilkusi beveik nedėvėtai senamadžiais marškinėliais ir patogiomis kelnėmis, apsiavusi sportbačiais. Ji - prašmatniausio Sereničio restorano vyriausioji virėja ir savininkė. Prašmatniu jis buvo laikomas todėl, kad ten stalai užtiesiami lininėmis staltiesėmis ir servetėlėmis,

o valgiaraštyje – ne vien keptos žuvys, daržovės ir žalumynai. „Naujoji pietietiška Salivan virtuvė“, kaip skelbė paauksuotas tamsiai žalias užrašas ant fasado, buvo ryžtingas žingsnis tolyn nuo priemiesčių valgyklų, kurių languose parašyta „Gero apetito“, o viduje stovintys staliukai plastikiniu viršumi puošiami popierinėmis servetėlėmis.

Medė linkstančiomis kojomis nulipo nuo bėgimo takelio ir nusišluostė vaidą Helenos paduotu rankšluosčiu.

– Kodėl judvi čia?

Abi moterys tik užvertė akis.

– Kaip manai kodėl? – lėtai ir meiliai paklausė Dana Sju. Kaštoniniai jos plaukai buvo susėgti ant pakaušio, bet dėl drėgmės kelios garbanos išslydo ir susiraitė. – Atėjome pažiūrėti, gal reikia pagalbos nudėti tam bjauriam gyvatei, kuris tave pametė.

– Arba besmegenei vištelei, kurią jis ketina vesti, – pridūrė Helena. – Nors abejoju, ar būdama teismo pareigūnė patarčiau žudyti.

Dana Sju kumštelėjo jai į šoną.

– Tik dabar nesusileisk. Juk sakei – mudvi padarysime viską, kad tik Medė pasijustų gerai.

Medė blankiai nusišypsojo.

- Jums pasisekė, kad mano vaizduotė nesukūrė žmogžudystės iš keršto scenarijaus.

- O ką sukūrė? - pagyvėjo Dana Sju. - Kai aš išspyriau iš namų tą bjaurybę Ronį, norėjau, kad jis patektų po traukiniu.

- Nužudyti - per greitas veiksmas, - atsiliepė Medė. - Be to, reikia galvoti apie vaikus. Nors Bilas ir niekšas, vis dėlto yra jų tėvas. Kas valandą turiu sau tai priminti, kad susitvardyčiau.

- Laimė, Enė pyko ant tėvo lygiai taip pat kaip ir aš, - pasakė Dana Sju. - Man atrodo, puiku turėti paauglę dukterį. Ji kiaurai matė jo veidmainystę ir tikriausiai anksčiau už mane suprato, kas dedasi. Stovėjo ant namo laiptelių ir plojo, kai jį iššvilpinau.

- Gerai jau, gerai, - nutraukė draugės Helena. - Smagu klausytis, kaip judvi lyginate savo patirtį, bet gal keliaukime kur kitur? Mano kostiumėlis siaubingai permirks nuo prakaito, jei gu neišeisime į gryną orą.

- Argi judviem nereikia į darbą? - paklausė Medė.

- Susiveikiau laisvą popietę, - atsakė Helena. - Jeigu kartais norėtum pasigerti ar dar ko

nors.

- O aš dar dvi valandas galiu nesirodyti restorane, - tarė Dana Sju. Paskui atidžiai pažvelgė į Medę. - Ar per tiek laiko įstengtum kaip reikiant pasigerti?

- Kadangi šią valandą visame Serenityje joks baras neveikia, geriau nesvarstykime, kaip man pasigerti, - pareiškė Medė. - Dėkoju už supratingumą, bet taip tikriausiai net geriau.

- Pas mane namie galime tuoj pat pasiruošti po „Margaritą“, - pasiūlė Helena.

- Mes visos žinome, kuo aš kartą buvau virtusi po tavo „Margaritos“, - atkirto Medė ir net krūptelėjo prisiminusi prieš porą mėnesių jų surengtą vakaronę, kai papasakojo apie Bilo ketinimus ją palikti. - Verčiau apsiribosiu dietine kokakola. Reikės pasiimti iš mokyklos vaikus.

- Ne, nereikės, - atsiliepė Dana Sju. - Tavo mama paims.

Medė net išsižiojo. Kai gimė Taileris, jos mama pasakė du žodžius, kuriuos nuolat pakartodavo: „Vaikų neprižiūrėsiu.“ Šiuo klausimu ji buvo nepalenkiama ir kietai laikėsi visus šešiolika metų....